

hanem azokat, akik törvényeikkel elhintik bennük a gyűlöletet. És megtanultam hideg fejjel, hideg szívvel gyilkolni az ellenséget.

Mikor kineveztek hadnaggyá, szabadságot kaptam, s szabadságom ideje alatt befejeződött a háború. Így azután végleg elbocsátottak, s azóta itthon vagyok. Hogy ér-e valamit mostani munkám, magad ítélned meg legjobban. Tegnapig megelégedett és nyugodt voltam, tele önbizalommal és jószándékkal. Hanem, ami tegnap történt, az rettenetes élményével rám nehezedik, s nem találok meg az utat, amelyen elmenekülhessek előle. Talán ez a vallomás könnyíteni fog rajtam. Engedd meg, hogy befejezzem.

Amikor a tegnapi baleset történt, nem láttam a szerencsétlent. Az emberek gyorsan körülfogták, s csak a kanális felé osonó vércsík idézett fel emlékezetemben valami halvány képet. De, midőn az a hasító üvöltés szakadt ki belőle, amely hörögve fölszállt és lebukott . . . , ismét a kukoricás szélén éreztem magam, a házak szürke árnyai hintáztatni kezdtek, fúriák perzselő lehellete nyaldosott, s lassan süllyedt alattam a tér. És nem akadt, aki megragadott volna vállamnál fogva. Egyedül voltam parttalan félelmemmel, teljesen egyedül.

SPIRA GYÖRGY

IGAZSÁG

*Húsodba, csontjaidba vájt
igazságod kerestem —
álmodban orvul lesve rád,
nyomot remélve mind kuszább,
torz kényszerképzetekben.*

*Megöklendeztetett a félsz.
gyomromig hullt az undor,
szédültem és lapultam és
belédmerültem, mint a kés,
átnyilallón a gúnytól.*

*Minden hazugság és titok!
— vagy azzá lett kezemben —
hallgattál, mint a fölnyitott
állatban a húscafatok,
mint daganat a testben.*

*Mert már áthúzódott belém
s benned kutattam egyre,
oly üresen, akár a fény:
meddig vagy te és hol az én
s világkívül, árnyfeketén
a többi — merre, merre?*

Vagy már a mult is elveszett,
gyanúmban fölszivódott?
Léleketünk is mérgezett
s arról hallgat a csókod,
ami mögéje rejtezt?
Kihordhatatlan terhedet
mióta hordod?

Mint aki már az életét
csak fájdalomtól érzi.
mindent visszamartam beléd,
érezd! Százszor lehetsz enyém
és nem tudlak elérni! —

Már nem te kellettél, csak ez:
vesző magányod titka,
hogy fölröppenve egy tüzes
jel megvilágosítsa:
rakétafényben trágyadomb,
szörnyebb, mint az utálat! —
látni akartam megtiport,
szavad sebzette szádat.

S a szavakon, túl még, amit
nem mondhat el a szégyen,
mi ott lapul vonásaid
cinkos, mély rejtekében:
egyetlenegy tulajdonom
helyén a semmi ásit!
A tett helyére így oson
a gyilkos vissza másnap.

Mert már az voltam, gyilkosod
s a bérem: szenvedésed.
Az áldozat magábarogy
s minden éjjel megéled —
mert minden éj kezembead.
melledbevág a késem —
hazugságoddal védj magad
de el nem esve mégsem ó

Olvasd fejemre bűnödöt,
gonoszságommal támadj!
Egyetlen fantóm, képzelet,
törd át az éjszakámat! —
hasíts velőmbé, szörny titok
s zárkózz sötét körödbe —
hisz soha rád nem bukkanok
s igazságod megölne.

VIDOR MIKLÓS